

Romana Kress¹

Hvaležnost ob sprejetju Zakona o psihoterapevtski dejavnosti

Gratitude upon the enactment of the Psychotherapy Act

Opomba uredništva: Dr. Romana Kress je uveljavljena slovenska psihoterapevtka, ki je od leta 2019 do leta 2023 opravljala funkcijo predsednice Slovenske krovne zveze za psihoterapijo (SKZP). V času svojega mandata si je močno prizadevala za regulacijo poklica in sprejetje Zakona o psihoterapevtski dejavnosti. Zato člani uredništva izražamo veliko hvaležnost tudi njej.

Hvaležnost je zanimiv občutek - lahkoten in zdravilen. Je mnogo več kot občutek zadovoljstva. Včasih se porodi sam, pogosto pa si ga ljudje priključimo kot del meditacijske prakse. Tokrat se je v meni porodil sam, ko sem prebirala uvodnik dr. Mirana Možine *Habemus legem* v Slovenski reviji za psihoterapijo - Kairos (2025, letnik 19, št. 3-4, str. 9-53). Začutila sem, kako se hvaležnost kot mogočen val vije skozi moje telo. Hvaležnost do vseh, ki smo prepoznali vrednoto in podpirali

¹ Dr. Romana Kress, psihologinja in psihoterapevtka, romana.k.kress@gmail.com

večdesetletna prizadevanja, da bi tudi v Sloveniji psihoterapija postala prepoznana kot samostojen poklic in avtonomna znanstvena veda, ki se lahko vključi v različnih resorjih.

Hvaležnost sem začutila do naših predhodnikov, ki so se daljnega leta 1998 zbrali in ustanovili Slovensko krovno zvezo za psihoterapijo (SKZP). Že takrat so verjeli, da lahko psihoterapija tudi v Sloveniji postane samostojen poklic, ki bo omogočal veliko širše možnosti delovanja in zaposlovanja: v vrtcih in šolah, na centrih za socialno delo, v zdravstvenih domovih, v športnih združenjih, zaporih, domovih za starejše občane idr.

Naj poimensko izpostavim predvsem takratna predsednika in podpredsednika SKZP, mag. Janka Bohaka in dr. Mirana Možino, ki sta vsaj prvih deset let organizirala vsakoletne Študijske dneve za psihoterapijo in omogočala povezovanje članov vseh društev včlanjenih v SKZP in širše. Povabila sta goste iz tujine, kjer so že sprejeli zakon o psihoterapiji, da so spregovorili o svojih izkušnjah. Še posebej spodbuden je bil obisk prof. dr. Alfreda Pritza, takratnega generalnega tajnika Evropske zveze za psihoterapijo (EAP), ki je znal s svojo odlično retoriko in izjemnim znanjem premakniti še tako trdovratne nasprotnike zakona. Žal le začasno.

Tekom skoraj 30-letnih prizadevanj za psihoterapevtski zakon se moja hvaležnost nasloni na mnogo kolegov in kolegic, ki so se dejansko pojavili ob pravem času in podprli tok dogajanj, da so pripeljala do zelenega rezultata. Vsekakor gre moja globoka zahvala Ireni Kosovel in Mateji Tamari Fajs, dvema pravicama, ki sta v času korone spisali osnutek zakona, ki je postal odlična strokovna podlaga sedaj sprejetega. In Tomažu Flajsu, ki se je v imenu SKZP mnogo let udeleževal sestankov skupine za zakon in potrpežljivo razlagal nevednim, zakaj sta sodelovanje in utemeljeno zaupanje pomembna, če se hočemo premakniti naprej.

Hvaležnost čutim tudi do sedanje predsednice SKZP Ksenje Kos in njene ekipe, da je zdržala pritiske zadnjih dveh let, saj so se občasno intenzivirali do absurdnih razsežnosti. A tudi to je pokazatelj, kako velike so potrebe po samostojnem psihoterapevtskem poklicu, saj psihoterapevtska dejavnost ne more več ostati le v omejenih rokah medicinske in psihološke stroke.

Globok občutek hvaležnosti me preveva, ko pomislim na ljudi, ki imajo v svojih rokah politični vpliv, s katerim lahko omogočijo, da je nek zakon sprejet ali pa ne. V tem primeru je bila večinska politična naravnost dovolj pozitivna, da je bil potrjen – za kar jim bodo zagotovo hvaležni tudi prihodnji rodovi.

Hvaležnost čutim do predstavnikov Teološke fakultete Univerze v Ljubljani, kjer že mnogo let usposablajo iz partnerske in družinske terapije, in kjer so v svojih širokih krogih podpore dovolj zgovorno predstavili pomembnost psihoterapevtskega zakona in s tem pridobili pomembne glasove na tehtnici odločanja ZA zakon.

In ob tem Miranu Možini, ki je brez dvoma svoje celo odraslo življenje posvetil razvoju psihoterapije v Sloveniji. Njegova vizija, da si psihoterapija najde svoje samostojno mesto v družbi, je bila tako močna, da je združevala in povezovala celo prej nezdružljive polarnosti. Predaval je in pisal, ustanavljal skupine in vodil sestanke, organiziral konference in debatiral z ministri. Preživel je nešteto zavrnitev, se vsakič znova dvignil in vztrajal naprej. Celo doktoriral je na temo psihoterapevtskega zakona v Sloveniji. Brez njegove globoke, vztrajne zavezanosti cilju, ga verjetno še ne bi dosegli.

In nenazadnje gre moj globok občutek hvaležnosti do vseh uporabnic in uporabnikov psihiatričnih storitev, ki so si drznili javno spregovoriti o svojih izkušnjah. Pa ne le v smeri nezadostnosti medikamentoznega zdravljenja in njegovih stranskih učinkov, temveč tudi v smeri pomanjkanja časa in možnosti za sočuten odnos, v katerem bi lahko spregovorili o svojih težavah. Mnogi so lahko ponovno zaživel svoje življenje s kombinacijo zdravil in psihoterapevtskih pogovorov, zato vedo kako pomemben doprinos ima vključitev psihoterapije v zdravstvo. Hvala za vaš pogum!

Hvaležna sem, da živim v Sloveniji, v deželi, ki ne le, da ima prečudovito naravo, temveč tudi ljudi, ki zmorejo širino in se odločajo za skupno dobro, ko gre zares.